

Mohai Marietta

Játszhatsz már a tűzzel

Most már elég idős vagy, hogy játszhass a tűzzel
És elég érett, hogy lásd, miben tévedtél
Így szóltak hozzád és te érezted, hogy véged
A fejedben lévő káoszt nem sejtették

Óóó, játszhatsz már a tűzzel
Óóó, mégis érzed: véged

Azt persze meg nem mondták:

Miben lehet még hinni
Kikben lehet még bízni

Ki kell hát lépned végre, vár már rád az Élet
A célod most már: férj a nagy csupor mellé
Így szóltak hozzád, de te egyre inkább kétkedsz
Meg kell-e tenned, ha a kérdést sem értették

Óóó, várnak már a mézzel
Óóó, mégis érzed: véged

Azt persze meg nem mondták:

Miben lehet még hinni
Kikben lehet még bízni

A télben, a mélyben, a jégben - mondd meg, mi-
ben?
A fényben, a kékben, a szépben - mondd meg,
kiben?

Bilincs

Fekszem az ágyon
Csak fekszem és vágyom
Egyszer engem is meghallgatnak
Talán engem is felhatalmaznak
A szólásra, mely jobb, ha nincs
Rajtam egy képzeletbeli bilincs.
Nem enged, de ez legalább nem beszél
Jobb így, hála felé
Csönd és ennyi
Mégis mennyi.
A legtöbb, amit tehet értem valaki
Mégsem teszi senki.
Szavak, hangok
Halljatok!
Élni akarok, de csöndben
Talán sötétben...

Mohai Marietta: Idegmadár

A zsarnok és az elnyomott

A zsarnok most emelt hangon felszólal
Az elnyomottnak ez nem épp altatódal
A levegő megfagy, a szem kiszárad
Majd nemsokára a könny is megárad

A zsarnok nem hallgat, miért is tenné?!
A sokszor emlegetett jószágból elég
Az elnyomott a bajt nem kérdi
A zsarnok meg nem nagyon érti

Mindketten valami jobbat várnak
A valóságtól igazán elszállnak
De az élet ilyen és ők tudják
Maguknak pedig mindig ezt hazudják

Mohai Marietta rajza

Sötét idők járnak...

Sötét idők járnak
Elgyengültem
Pedig még csak húsz év van mögöttem

Felállni, kijárni, elállni!

Iskolába jártam
Megedződtem
Pedig még csak nem is tegeződtem

Megjárni, kijárni, eljárni!

Éltem a fővárosba'
Meglöpődtem
Pedig én még hamar felnőttem

Megvárni, kívárni, elvárni!

És most sötét idők járnak
És én elgyengültem
Pedig még csak ez a francos húsz év van mögöttem

Vehetünk mondjuk két külön-

álló szigetet

Az egyikén kérdések, a másikon elhallgatott feleletek

Mindkét helyen megy az élet szépen rendben
Bár az idősíkok elcsúsznak néha egymás mellett

Van, hogy összeérnek a szálak

Az idő lelassul, és ami számít az csak a pillanat
Máskor viszont az egyik utazik a jövőben, a másik mereng a múltban

Felmerül a kérdés, lehetséges-e, hogy a kettő
révbe ér végleg egymásban

Kerestelek már régen

Forgolódtam a szélben
Nézegettem a fénybe
Most végre itt vagy értem

Voltam már a lejtőn
Nem találtam megmentőt
Elfogyott már az erőm
De a játékos most már nyerő

Azért néha elképzelem
Hogy milyen lenne a jelen
Ha minden maradt volna
Abban a kis sötét lukban

Ott minden ugyanúgy menne
Abban a furcsa természetben
Késeket dobálnánk
Valahol a szív tájékán

Volt egy lány...

Volt egy lány, aki szomorú volt
Nem tudta miért, lelke sajgott
Az elfelejtettnek vélt emlékek visszatértek
Amikről eddig azt hitte elmerültek
De a tó nem volt elég mély
A feledés így mit sem ért
Nem tudta sehova elrejtteni őket
Egymás után érkeztek az emlékképek
Ő csak ült ott némán, s merengett
Míg teste egyre csak remegett
Inkább nem szólt senkinek
Ilyet nem mond el az ember bárkinek
Volt egy lány, aki szomorú volt
Sejtette már, lelke miért sajgott